

عنوان مقاله:

تحلیل و ارزیابی کاربری های گردشگری در نواحی روستایی شهرستان بینالود

محل انتشار:

فصلنامه توسعه پایدار محیط جغرافیایی، دوره 2، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

امین فعال جلالی - گروه جغرافیا، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

مریم قاسمی - گروه جغرافیا، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

ارزیابی کاربری اراضی روستایی به عنوان هسته اصلی برنامه ریزی روستاهای جدید، نقشی مهم در ساماندهی فضایی- مکانی روستاها ایفا می‌کند. امروزه در پی توسعه فعالیت‌های گردشگری در نواحی روستایی، تغییرات کاربری اراضی کشاورزی به غیرکشاورزی، آثار زیادی در این نواحی به جای گذاشته است. علل این نابسامانی را بایستی عمدتاً در اهمیت کاربری‌های گردشگری، ضعف مدیریت، عدم سازگاری کاربری‌ها با یکدیگر جستجو کرد. روش پژوهش توصیفی - تحلیلی بوده و به منظور ارزیابی کیفی کاربری های گردشگری از چهار ماتریس سازگاری، مطلوبیت، ظرفیت و ماتریس وابستگی استفاده گردید و جهت بررسی ارزیابی کیفی کاربری‌ها از نظرات ۴۸ نفر از متخصصین این حوزه در روستاهای مورد مطالعه استفاده گردید. نتایج به دست آمده نشان می دهد که در بین کاربری های موجود در روستا، شبکه معابر اصلی درون روستا با مقدار ۴۷/۳ بالاترین مقدار سازگاری و کاربری‌های آب انبار تاریخی کمترین مقدار سازگاری را (۳۲/۲) به خود اختصاص داده‌اند. همچنین در بین روستاهای مورد مطالعه مشخص شد که در ماتریس ظرفیت روستای ابرده علیا با میانگین ۳۵/۳ بیش میانگین و روستای حصارسرخ با میانگین ۴۱/۲ پایین ترین امتیاز را به دست آورده است. در ماتریس مطلوبیت نیز روستای نوچاه با میانگین ۹۵/۳ بالاترین میانگین و روستای دهنو با میانگین ۷۳/۳ کم ترین میانگین را به دست آورده است. را به خود اختصاص داده است. همچنین مشخص گردید ماتریس سازگاری با میانگین ۸۵/۳، مطلوبیت ۸۴/۳، ظرفیت ۷۴/۲ و ماتریس وابستگی با میانگین ۵۴/۲، به ترتیب بیشترین و کمترین مقادیر را به خود اختصاص داده‌اند.

کلمات کلیدی:

ارزیابی کیفی، شهرستان بینالود، کاربری های اراضی، گردشگری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1269560>

